

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **V. N.**, zastoupeného JUDr. Josefem Podhorským, advokátem se sídlem Benešov, Masarykovo nám. 102, proti žalovanému: **Správa Středočeského kraje Policie ČR**, Skupina správních činností policie, se sídlem Praha 5 – Zbraslav, pošt. schr. 64, v řízení o kasační stížnosti žalobce – nyní stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2006, č. j. 10 Ca 243/2006 – 86,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel včas podanou kasační stížností napadl rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 23. 11. 2006, č. j. 10 Ca 243/2006 - 86. Městský soud napadeným rozsudkem zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2004, č. j. PSC-535/SSČ-2004. Tímto rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a bylo potvrzeno rozhodnutí Okresního ředitelství Policie ČR v Benešově ze dne 16. 9. 2004, č. j. ORBN-786/SSČ-Zbr-2004 o nevyhovění žádosti stěžovatele podané dle ustanovení § 10 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, v platném znění (dále jen „zákon o zbraních“) o udělení výjimky k nabytí a držení zbraně kategorie „A“ (stříleci hůl, neznámý výrobce, ráže 22 LR, bez výrobního čísla).

O žalobě proti rozhodnutí žalovaného městský soud nejprve rozhodl usnesením ze dne 24. 2. 2005, č. j. 10 Ca 242/2004 – 19 tak, že žalobu stěžovatele odmítl s odůvodněním, že není dána legitimace stěžovatele k podání žaloby proti rozhodnutí o neudělení výjimky ze zákonného zákazu, neboť nejde o rozhodnutí ve smyslu definice vymezené v ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., když se jím nerozhoduje o právu, ve smyslu nároku založeného zákonem, na němž by mohl být žalobce rozhodnutím zkrácen.

Proti usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby podal stěžovatel opravný prostředek (dále jen „kasační stížnost č. 1“).

Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti č. 1 rozsudkem ze dne 26. 7. 2006, č. j. 5 As 35/2005 - 51 zrušil usnesení městského soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 10 Ca 242/2004 - 19, kterým byla žaloba odmítnuta a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení s následujícím odůvodněním: *„S ohledem na skutečnost, že rozhodnutí o neudělení výjimky držiteli zbrojního průkazu nebo zbrojní licence, který provádí sběratelskou nebo muzejní činnost nabývat do vlastnictví, držet nebo nosit zbraň kategorie A je vydáváno ve sféře volného uvážení správního orgánu, kontrola zákonnosti takového rozhodnutí se může odehrát jen v rovině přezkumu dodržení procesních práv žadatele a kontrole toho, zda nebyly překročeny zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nebylo zneužito. Nicméně i tam, kde správní orgán vede řízení o žádosti, na jejíž kladné vyřízení nemá žadatel subjektivní právo, musí být respektována zákonná procesní pravidla, jsou-li ta porušena, musí mít i takový žadatel právo dovolat se na soudě ochrany. Jeho procesní legitimace napadnout výsledek řízení správní žalobou a domáhat se zrušení vydaného rozhodnutí pro porušení ustanovení o řízení nemůže být zpochybněna. V opačném případě by se otevírala cesta ke správní libovůli. V souzené věci stěžovatel v žalobě právě na porušení svých procesních práv poukazyval: správní orgány zjistili neúplně a nesprávně skutkový stav, rozhodnutí řádně neodůvodnily, takže jsou nepřezkoumatelná, v důsledku toho byl zkrácen na svých občanských právech. Není jasné na základě jakých kritérií správní orgány rozhodují o udělení potřebné výjimky, což vyvolává právní nejistotu. Vzhledem k tomu, že se stěžovatel domáhal přezkumu procesního postupu žalovaného, jemuž vytýkal porušení svých práv účastníka správního řízení, je k žalobě nepochybně legitimován ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s.“*

Městský soud po zrušení usnesení o odmítnutí žaloby Nejvyšším správním soudem v dalším řízení rozhodl dne 23. 11. 2006 rozsudkem č. j. 10 Ca 243/2006 - 86, kterým zamítl žalobu stěžovatele, neboť *„neshledal, že by rozhodnutí žalovaného či postup, který jeho vydání předcházela trpěla takovými vadami, pro které by bylo nutno rozhodnutí zrušit ve smyslu ustanovení § 76 s. ř. s. Z důvodu procesních vad, tj. vytýkaného postupu v rozporu s ust. § 33 odst. 2 správního řádu (platného v době rozhodování správního orgánu) došlo již ke zrušení dříve učiněných rozhodnutí, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 8. 2004, kdy poté byl žalobce seznámen s podklady pro rozhodnutí a uplatnil námitky v protokolu z 14. 9. 2004. Následně vydaná rozhodnutí, která byla předmětem přezkoumání v tomto řízení, netrpí (i s ohledem na podklady pro jejich vydání založené ve spise) tak intenzivní vadou nepřezkoumatelnosti, jak se žalobce dovolával, že by bylo nutno je zrušit.“*

Rozsudek městského soudu o zamítnutí žaloby stěžovatel napadl včas předmětnou kasační stížností jednak z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a tedy nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předchozím řízení, dále z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) téhož zákona, a tedy vady řízení, spočívající v tom,

že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit a dále z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a to jak nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu pro nedostatek důvodů, tak nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu spočívající v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Důvody k podání kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. stěžovatel spatřuje v tom, že ani v napadeném rozsudku městský soud neodstranil pochybnosti z hlediska správnosti postupu správních orgánů při aplikaci správního uvážení, neboť v napadeném rozsudku znovu přejal argumentaci správních orgánů spočívající v tom, že na udělení výjimky není právní nárok, a proto účastník není jejím neudělením krácen na svých právech. Na udělení výjimky ze zákonného zákazu má dle stěžovatele každý občan právo a není možno jej bez jakéhokoliv důvodu z možnosti udělit výjimku vyloučit.

Stěžovatel má za to, že rozhodnutím správního orgánu I. a II. stupně byl zkrácen na svém subjektivním právu domáhat se u správního orgánu udělení výjimky k nabytí a držení zbraně kategorie „A“.

Další nesprávné posouzení právní otázky soudem stěžovatel zřejmě spatřuje i v závěru městského soudu, že stěžovatel nemůže dostat výjimku, protože již z předchozí doby výjimku nemá, protože nedrží dosud zbraň kategorie „A“ a tedy neprovádí sběratelskou činnost.

Stěžovatel rozvíjí úvahy co je výkon sběratelské činnosti, co je předpokladem sběratelské činnosti a od kdy se sběratelská činnost vykonává. V kasační stížnosti uvádí argumenty pro závěr, že je sběratelem, a tedy že soud tuto právní otázku v předchozím řízení nesprávně posoudil.

Stížnostní námitku nesprávného posouzení právní otázky soudem (i žalovaným) stěžovatel zřejmě spatřuje také v tom, že vzhledem k tomu, že nebyla zjištěna ani jedna závada v činnosti stěžovatele, v jeho osobě, chování, postojích, činnosti, která by relevantně odůvodňovala nemožnost držby předmětné zbraně stěžovatelem, není ani relevantního důvodu neudělit mu výjimku ve smyslu ust. § 9 zákona.

Další stížnostní námitka spočívá v tvrzení o nepřezkoumatelnosti jak rozhodnutí žalovaného, tak městského soudu pro nedostatek důvodů, neboť dle stěžovatele volná úvaha ve správním či soudním rozhodnutí musí být úvahou i s důvody vedoucími k určitým závěrům, včetně jasného zdůvodnění proč žádost o výjimku byla zamítnuta.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu i správních orgánů stěžovatel spatřuje i v tom, že jak soud, tak i správní orgány vážou udělení výjimky pouze na libovůli správního orgánu. Napadené rozhodnutí městského soudu dle stěžovatele není řádně odůvodněno a je zároveň prosto zákonného podkladu pro takové rozhodnutí.

Stížnostní námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného lze podle obsahu shledat ve stěžovatelově tvrzení, že správní orgány obou stupňů překročily zákonem stanovené meze správního uvážení zaměněním pojmu „správního uvážení“ za „absolutní

uvážení“, neboť o libovůli výjimku udělit či neudělit v demokratické společnosti nelze rozumně uvažovat jako o relevantním důvodu.

Jinou vadu řízení před soudem, mohla-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, stěžovatel spatřuje v tom, že není na správním soudu, aby následně hledal důvody pro zamítnutí žaloby, když v daném případě policie rozhodla, že je pouze na její vůli udělit výjimku či neudělit a nemusí takový postup odůvodňovat.

V tvrzení, že městský soud z nedostatku odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nevyvozuje žádné závěry, ani se touto otázkou vadnosti správních rozhodnutí nezabývá, stěžovatel zřejmě spatřuje důvod kasační stížnosti spočívající v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Vadu řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, stěžovatel spatřuje v tom, že k jednání dne 14. 9. 2004 policejní orgán předvolal jen stěžovatele, i když si musel být vědom, že stěžovatel je právně zastoupen.

V závěru kasační stížnosti stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil tak, že městský soud se dostatečným způsobem vypořádal s důkazním materiálem a respektoval důsledně právní názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozhodnutí č. j. 5 As 35/2005 ze dne 26. 7. 2006. Kasační stížnost žalovaný považuje za nedůvodnou a navrhuje ji zamítnout.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) stanoví, že kasační stížnost je nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu po té, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, to neplatí je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Stěžovatel v projednávané kasační stížnosti výslovně tento důvod dle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) nezmiňuje. V kasační stížnosti se k této otázce vztahuje tvrzení stěžovatele, že městský soud (ohledně názoru, že na udělení výjimky není právní nárok a proto neudělením výjimky nedojde ke krácení na právu) tak pokračuje jinými prostředky ve stejném názoru jako vyslovil ve svém předchozím (Nejvyšším správním soudem zrušeném) rozhodnutí.

Pokud v tomto svém tvrzení stěžovatel spatřoval důvod k podání kasační stížnosti dle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a), a tedy že se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, je třeba na tomto místě uvést, že Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 As 35/2005 – 51 ze dne 26. 7. 2006 zrušil usnesení městského soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 10 Ca 242/2004 – 19 z důvodu, že i tam, kde správní orgán vedl řízení

o žádosti, na jejíž kladné vyřízení nemá žadatel subjektivní právo, musí být respektována zákonná procesní pravidla, jsou-li ta porušena, musí mít i takový žadatel právo dovolat se na soudě ochrany.

Závěr Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném rozhodnutí tak jednoznačně nezavázal městský soud k právnímu názoru, že na kladné vyřízení žádosti je právní nárok, ale k tomu, že nemůže být zpochybněna procesní legitimace stěžovatele napadnout výsledek řízení správní žalobou a domáhat se zrušení vydaného rozhodnutí pro porušení ustanovení o řízení.

I přes to, že stěžovatel v projednávané kasační stížnosti neuplatnil jako důvod (či neuplatnil důvodně), že se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, Nejvyšší správní soud neodmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť otázky týkající se porušení procesních práv stěžovatele a překročení mezí správního uvážení nebo jeho zneužití, nebyly předmětem řízení před městským soudem ve věci č. j. 10 Ca 242/2004 – 19, kdy městský soud žalobu dne 24. 2. 2005 usnesením odmítl, ale až předmětem řízení ve věci č. j. 10 Ca 243/2006 – 86, kdy městský soud žalobu zamítl z důvodu, že rozhodnutí která byla předmětem přezkoumání netrpí (i s ohledem na podklady pro jejich vydání založené ve spise) tak intenzívní vadou nepřezkoumatelnosti, že by je bylo nutno zrušit.

Nejvyšší správní soud, vzhledem k námitce stěžovatele, že městský soud místo toho, aby pro důvodně vytýkanou vadu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů zrušil, zatížil stejnou vadou i rozhodnutí své, se nejdříve musel zabývat otázkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů.

Rovněž také ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. ukládá Nejvyššímu správnímu soudu z úřední povinnosti přihlídnout k vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů (i městského soudu) stěžovatel spatřuje v tom, že jak soud tak i správní orgány vážou udělení výjimky pouze na libovůli správního orgánu.

Dle stěžovatele volná úvaha ve správním či soudním rozhodnutí musí být úvahou i s důvody vedoucími k určitým závěrům, včetně jasného zdůvodnění proč žádost o výjimku byla zamítnuta.

V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně o nevyhovění žádosti stěžovatele dle ustanovení § 10 zákona o zbraních a tedy neudělení výjimky k nabytí vlastnictví a držení zbraně kategorie „A“ je uvedeno následující: *„Vzhledem k charakteru zbraně a možnosti jejího potencionálního zneužití, rozhodl správní orgán Okresní ředitelství Policie ČR jak je uvedeno ve výrokové části, neboť udělení výjimky k držení takové zbraně by odporovalo veřejnému pořádku a bezpečnosti.“*

Žalovaný odvolání stěžovatele zamítl jako neodůvodněné a napadené rozhodnutí potvrdil. V závěru odůvodnění žalovaný uvedl:

„Jakkoliv je osoba žadatele o výjimku k držení zbraně kat. A bezúhonná a spolehlivá, nelze tuto konkrétní zbraň pro svůj charakter, který je způsobilý svou konstrukcí ohrozit veřejný pořádek a bezpečnost, uvolnit jako sběratelský předmět. Správní orgán má na zřeteli ochranu života, zdraví, majetkových a jiných práv osob, jakož i veřejný zájem minimalizovat množství zákeřných zbraní na území ČR.“

K námitce stěžovatele uvedené v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, že neexistuje právně relevantní důvod k neudělení výjimky, neboť stěžovatel splňuje všechny zákonem stanovené podmínky, pak žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že *„V ust. § 9 odst. 2 zákona o zbraních se uvádí: Policie ČR může udělit výjimku držiteli zbrojního průkazu nebo zbrojní licence, který provádí a) sběratelskou nebo muzejní činnost. V závěru tohoto ustanovení je uvedeno: Výjimku lze udělit, pokud to neodporuje veřejnému pořádku a bezpečnosti, a lze ji časově omezit, pokud je udělena podle písmen a) až e). Z toho vyplývá, že okresní ředitelství policie Benešov Vám může udělit výjimku, ale nemusí. Podáním žádosti o udělení výjimky k nabytí vlastnictví a držení zbraně kat. A, Vám jako žadateli nevzniká nárok na udělení výjimky. Nabývat do vlastnictví a držet zakázanou zbraň (tj. zbraň kat. A) je právo každého občana ČR, pokud je mu udělena výjimka, ale nejedná se o zákonný nárok, zakázanou zbraň vlastnit.“*

Zákonným kritériem, které byl správní orgán při rozhodování o žádosti o udělení výjimky dle ustanovení § 9 odst. 2 zákona o zbraních povinen posoudit, je *„neodporovatelnost veřejnému pořádku a bezpečnosti“*. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je patrné, že se tímto kritériem zabýval a opřel o něj i svůj závěr, když konstatoval, že udělení výjimky k držení předmětné zbraně by vzhledem k charakteru zbraně a možnosti jejího potencionálního zneužití odporovalo veřejnému pořádku a bezpečnosti.

Úvahu i s důvody vedoucími k určitým závěrům, včetně zdůvodnění, proč žádost o výjimku byla zamítnuta, rozvedl dále žalovaný ve svém rozhodnutí o odvolání: *„Vycházková hůl se skrytým mechanismem, který umožňuje bezpečné odpálení náboje určité ráže, je zbraní kat. A ve smyslu § 4 odst. a) č. 3 zákona o zbraních. To znamená, že je maskovaná jako jiný předmět a jedná se o zákeřnou zbraň. Jde tedy o střelnou zbraň, která je svým charakterem způsobilá ohrozit veřejný pořádek a bezpečnost. Toto ohrožení je spatřováno v možnosti zneužití této zbraně, která je svým výrobním provedením určena k zákeřné střelbě. Vlastní použití této zbraně dává střelci nezanedbatelnou výhodu právě jejím vzhledem, kterým je předmět běžně užívaný a obecně považovaný za neškodný. Na základě výše uvedeného lze konstatovat, že účelem předmětné hole je zákeřným, to znamená naprosto nečekaným, způsobem vystřelit projektil a způsobit tak na definovanou vzdálenost požadovaný účinek v cíli. Jakkoliv je osoba žadatele o výjimku k držení zbraně kat. A bezúhonná a spolehlivá, nelze tuto konkrétní zbraň pro svůj charakter, který je způsobilý svou konstrukcí ohrozit veřejný pořádek a bezpečnost, uvolnit jako sběratelský předmět. Správní orgán má na zřeteli ochranu života, zdraví, majetkových a jiných práv osob, jakož i veřejný zájem minimalizovat množství zákeřných zbraní na území České republiky.“*

Stěžovatel rozhodnutí žalovaného považuje za nepřezkoumatelné i z důvodu, že odvolací orgán váže udělení výjimky pouze na libovůli správního orgánu. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je patrné, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno a odvolání zamítnuto, protože žalovaný nezjistil v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nedostatky, kdy se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně a dále tento závěr rozvedl, že zbraň pro svůj charakter je způsobilá svou konstrukcí ohrozit veřejný pořádek a bezpečnost.

O názor, že podáním žádosti o udělení výjimky k nabytí vlastnictví a držení zbraně kat. „A“ nevzniká nárok na udělení výjimky, tak žalovaný neopřel svůj závěr o neudělení výjimky, ale pouze tímto reagoval na odvolací námitku stěžovatele, že neexistuje právně relevantní důvod k neudělení výjimky za situace, kdy žadatel splňuje podmínky bezúhonnosti, spolehlivosti a podmínky pro zabezpečení zbraně. S ohledem na výše uvedené tak rozhodnutí žalovaného neshledal Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelným.

Nejvyšší správní soud je tedy nucen konstatovat, že neshledal tvrzenou vadu řízení před městským soudem která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, kterou stěžovatel spatřoval v tom, že městský soud měl dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem z důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Dále se Nejvyšší správní soud musel zaměřit na stížnostní námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu pro nedostatek důvodů spatřovanou stěžovatelem jednak v obecném konstatování, že rozhodnutí městského soudu není řádně odůvodněno, a dále v tom, že městský soud se otázkou vadnosti správních aktů nezabývá.

K obecnému konstatování, že rozhodnutí městského soudu není řádně odůvodněno, Nejvyšší správní soud také pouze obecně konstatuje, že ze závěru městského soudu, který „neshledal, že by rozhodnutí žalovaného či postup, který jeho vydání předcházel trpěl takovými vadami, pro které by bylo nutno rozhodnutí zrušit ve smyslu ustanovení § 76 s. ř. s. Z důvodu procesních vad, tj. vytýkaného postupu v rozporu s ust. § 33 odst. 2 správního řádu (platného v době rozhodování správního orgánu) došlo již ke zrušení dříve učiněných rozhodnutí, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 8. 2004, kdy poté byl žalobce seznámen s podklady pro rozhodnutí a uplatnil námitky v protokolu z 14. 9. 2004. Následně vydaná rozhodnutí, která byla předmětem přezkoumání v tomto řízení, netrpí (i s ohledem na podklady pro jejich vydání založené ve spise) tak intenzivní vadou nepřezkoumatelnosti, jak se žalobce dovolával, že by bylo nutno je zrušit.“, vyplývá, že důvody o které opřel městský soud své rozhodnutí odůvodňují závěr o zamítnutí žaloby učiněný městským soudem v napadeném rozhodnutí.

Ze závěru odůvodnění městského soudu je patrné, že se otázkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů zabýval, stejně jako vytýkaným postupem v rozporu s ustanovením § 33 odst. 2 správního řádu platného v době rozhodování správního orgánu.

Nejvyšší správní soud tedy ani zde neshledal tvrzenou nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu pro nedostatek důvodů.

Stížnostní námitku, že není na správním soudu, aby následně hledal důvody pro zamítnutí žaloby, když v daném případě policie pouze rozhodla, že je na její vůli udělit výjimku či neudělit a nemusí takový postup odůvodňovat, Nejvyšší správní soud podle obsahu posoudil jako tvrzený důvod kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a to nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu spočívající v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Výše uvedené tvrzení stěžovatele neshledal Nejvyšší správní soud pravdivým, neboť žalovaný nerozhodl o neudělení výjimky z důvodu, že je pouze na jeho vůli ji udělit či neudělit. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalovaný odůvodnil závěrem o nenaplnění

zákonného kritéria „neodporovatelnosti veřejnému pořádku a bezpečnosti“. Rovněž správní soud následně nehledal důvody pro zamítnutí žaloby, ale přezkoumal tvrzené porušení procesních práv stěžovatele a překročení mezi správního uvážení či jeho zneužití.

Městský soud ve svém rozhodnutí uvádí: *„Pokud žalovaný v odůvodnění rozhodnutí dále popsal a hodnotil vlastní zbraň, s tím, že jde ve smyslu § 4 zákona o zbraň zákeřnou, maskovanou jako jiný předmět, lze přisvědčit žalobci v tom, že to samo o sobě (tj. že jde o zbraň kategorie A) nemůže být argumentem pro neudělení výjimky, neboť právě proto, že jde o tuto kategorii, zákon stanoví, že lze vlastnit a držet takovou zbraň na základě výjimky, a tedy samo zařazení zbraně do této kategorie, či její výrobní provedení, nemůže znamenat bez dalšího ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti, a z tohoto důvodu neudělení výjimky. Žalovaný v této části odůvodnění zdůraznil, že v daném případě (oproti jiným zákeřným zbraním jinak zpracovaným) je zbraň maskovaná jako předmět běžně používaný (vycházková hůl), obecně považovaný za neškodný (a tedy dává střelci nezanedbatelnou výhodu), a tím je i ohrožení při zneužití této zbraně intenzivnější. Nad rámec hlavního důvodu pro neudělení výjimky vyjádřil, že takovou zbraň nelze uvolnit jako sběratelský předmět, a to jakkoliv je osoba žadatele spolehlivá a bezúhonná, a to v zájmu ochrany života a zdraví, jakož i minimalizace množství zákeřných zbraní na území státu. Uvedený závěr, pro jehož oporu žalovaný při jednání před soudem poukázal na statistiku spáchaných trestných činů zákeřnou zbraní, jakkoliv je protiargumentací snadno napadnutelný, nevedl soud ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť jak shora uvedeno, výrok o neudělení výjimky ob stojí z jiného relevantního důvodu v rozhodnutí vyjádřeného.*

Soud dodává, že požadavek na minimalizaci zákeřných zbraní v rukou široké veřejnosti je vyjádřen i v důvodové zprávě v zákonu, kladoucí důraz na udělení výjimky z vážných důvodů.“

Městský soud se sice nad potřebný rámec vyjádřil k otázce provádění sběratelské činnosti stěžovatele, neboť správní orgán důvod zamítnutí žádosti o udělení výjimky nepostavil na nenaplnění zákonného kritéria „provádění sběratelské nebo muzejní činnosti“, ale na nenaplnění zákonného kritéria „neodporovatelnosti veřejnému pořádku a bezpečnosti“.

Postup, kdy se městský soud zabýval prováděním sběratelské činnosti stěžovatelem, však neměl vliv na zákonnost rozhodnutí městského soudu, neboť v odůvodnění rozhodnutí městský soud konstatoval, že rozhodnutí, která byla předmětem přezkoumání, netrpí tak intenzivní vadou nepřezkoumatelnosti, že by je bylo nutno zrušit, k čemuž městský soud dospěl i na základě svého závěru, že důvod k neudělení výjimky ob stál z důvodu uvedeného v rozhodnutí žalovaného, *„že v daném případě (oproti jiným zákeřným zbraním jinak zpracovaným) je zbraň maskovaná jako předmět běžně používaný (vycházková hůl), obecně považovaný za neškodný (a tedy dává střelci nezanedbatelnou výhodu), a tím je i ohrožení při zneužití této zbraně intenzivnější.*

Z odůvodnění rozhodnutí městského soudu je zřejmé, že městský soud s ohledem na výše uvedené skutečnosti neshledal překročení mezi správního uvážení nebo jeho zneužití při posouzení závěru žalovaného o nenaplnění zákonného kritéria „neodporovatelnosti veřejnému pořádku a bezpečnosti“.

Nejvyšší správní soud tak v tvrzeních stěžovatele neshledal namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu spočívající v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu spočívající v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, je stěžovatelem spatřována i v tvrzení, že rozhodnutí městského soudu je prosto zákonného podkladu pro takové rozhodnutí, a také v tom, že městský soud váže udělení výjimky pouze na libovůli správního orgánu.

Ohledně tvrzení, že rozhodnutí městského soudu je prosto zákonného podkladu pro takové rozhodnutí, Nejvyšší správní soud uvádí, že nelze zcela jasně dovodit, co má stěžovatel na mysli. Dle ustanovení § 4 odst. 1 s. ř. s., soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy správním orgánem. Žaloba byla městskému soudu doručena dne 9. 12. 2004, a v tomto směru zákonný podklad pro rozhodnutí městského soudu je naplněn.

Tvrzení, že městský soud váže udělení výjimky pouze na libovůli správního orgánu není pravdivé. Jak již bylo výše uvedeno, předmětem řízení u městského soudu bylo přezkoumání porušení procesních práv stěžovatele a překročení mezí správního uvážení či jeho zneužití. Rozhodnutí žalovaného taktéž nevážalo udělení výjimky na libovůli správního orgánu, ale na nenaplnění zákonného kritéria „neodporovatelnosti veřejnému pořádku a bezpečnosti“. Ani tato námitka stěžovatele nebyla shledána důvodnou.

Vadu řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, stěžovatel spatřuje v tom, že k jednání dne 14. 9. 2004 policejní orgán předvolal jen stěžovatele, i když si musel být vědom, že žalobce je právně zastoupen.

Uvedenou vadu řízení však stěžovatel v žalobě nenamítal. Dle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Tuto tvrzenou vadu řízení stěžovatel v žalobě nenamítal, ač tak učinit mohl, a proto je tato stížnostní námitka nepřípustná.

Poslední stížnostní námitkou, kterou se Nejvyšší správní soud zabýval je nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení:

Stěžovatel namítá nesprávné posouzení těchto právních otázek:

a) Vzhledem k tomu, že na udělení výjimky není právní nárok, není účastník jejím neudělením krácen na svých právech.

b) Stěžovatel neprovádí sběratelskou činnost.

c) Vzhledem k tomu, že nebyla zjištěna ani jedna závada v činnosti stěžovatele, v jeho osobě, chování, postojích, činnosti, která by relevantně odůvodňovala nemožnost držby předmětné zbraně stěžovatelem, není ani relevantního důvodu neudělit mu výjimku ve smyslu ust. § 9 zákona.

K otázce, že účastník není neudělením výjimky krácen na svých právech, neboť na udělení výjimky není právní nárok, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v předcházejícím řízení ve věci č. j. 5 As 35/2005 - 47, kdy konstatoval, že *„S ohledem na skutečnost, že rozhodnutí o neudělení výjimky držiteli zbrojního průkazu nebo zbrojní licence, který provádí sběratelskou nebo muzejní činnost nabývat do vlastnictví, držet nebo nosit zbraň kategorie A je vydáváno ve sféře volného uvážení správního orgánu, kontrola zákonnosti takového rozhodnutí se může odehrát jen v rovině přezkumu dodržení procesních práv žadatele a kontrole toho, zda nebyly překročeny zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nebylo zneužito. Nicméně i tam, kde správní orgán vede řízení o žádosti, na jejíž kladné vyřízení nemá žadatel subjektivní právo, musí být respektována zákonná procesní pravidla, jsou-li ta porušena, musí mít i takový žadatel právo dovolat se na soudě ochrany.“*

S ohledem na výše uvedené je tato námitka ve smyslu ustanovení §104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustná.

K nesprávnému posouzení právní otázky soudem pod písm. b), a tedy že stěžovatel neprovádí sběratelskou činnost, Nejvyšší správní soud uvádí, že důvodem zamítnutí žádosti o udělení výjimky nebylo nenaplnění zákonného kritéria „provádění sběratelské nebo muzejní činnosti“, ale nenaplnění zákonného kritéria „neodporovatelnosti veřejnému pořádku a bezpečnosti“. Jak již bylo výše uvedeno městský soud se vyjadřoval k otázce provádění sběratelské činnosti nad potřebný rámec.

Správní soudnictví je založeno na soudní kontrole veřejné správy, přičemž činnost správy nenahrazuje. Nejvyššímu správnímu soudu tak nepřísluší posuzovat otázku provádění sběratelské činnosti stěžovatelem, za situace kdy žalovaný ve svém rozhodnutí ohledně této otázky uvádí:

„Z předložených písemných materiálů bylo mimo jiné zjištěno, že v roce 2003 jste nabyli vlastnictví ke třem zbraním kat. B a ani v jednom případě v žádosti o povolení k nabytí vlastnictví, držení a nošení těchto zbraní jste však jako důvod neuvedli sběratelskou činnost. Z karty registrovaných zbraní bylo zjištěno, že žádná Vaše zbraň nebyla do současné doby zaregistrována pro skupinu oprávnění A zbrojního průkazu – ke sběratelským účelům. Rovněž nebylo zjištěno, že jste členem nějakého klubu či sdružení se zájmovou činností sběratelství zbraní. Dle stávající právní úpravy jste však oprávněn tuto činnost provádět, což vyplývá ze skupin oprávnění Vašeho zbrojního průkazu a správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí v žádném případě nechtěl zpochybnit Vaše právo provádět sběratelskou činnost.“

S ohledem na to, že žalovaný ve svém rozhodnutí pouze konstatoval zjištěné skutečnosti, nevyvodil však závěr, zda stěžovatel je sběratelem, či není, Nejvyššímu správnímu soudu zde nepřísluší nahrazovat činnost veřejné správy a tuto otázku zodpovědět, když tak správní orgán neučinil.

K námitce nesprávného posouzení právní otázky soudem, že vzhledem k tomu, že nebyla zjištěna ani jedna závada v činnosti stěžovatele, v jeho osobě, chování, postojích, činnosti, která by relevantně odůvodňovala nemožnost držby předmětné zbraně stěžovatelem, není ani relevantního důvodu neudělit mu výjimku ve smyslu ust. § 9 zákona, Nejvyšší správní soud uvádí, že zákon o zbraních pro udělení výjimky stanoví několik zákonných kritérií.

V posuzovaném případě mohl správní orgán vyhovět žádosti o udělení výjimky v případě, že by byly kumulativně naplněny následující zákonná kritéria:

- žadatel je držitelem zbrojního průkazu nebo zbrojní licence,
- žadatel provádí sběratelskou nebo muzejní činnost,
- udělení výjimky neodporuje veřejnému pořádku a bezpečnosti.

Správní orgán musel zamítnout žádost o udělení výjimky při zjištění nenaplnění jakéhokoliv zákonného kritéria pro udělení výjimky. Správní orgán tak učinil po zjištění o nenaplnění kritéria „neodporovatelnosti veřejnému pořádku a bezpečnosti“. Nelze tedy přisvědčit názoru stěžovatele, že vzhledem k tomu, že nebyla zjištěna ani jedna závada v činnosti stěžovatele, v jeho osobě, chování, postojích, činnosti, která by relevantně odůvodňovala nemožnost držby předmětné zbraně stěžovatelem, není ani relevantního důvodu neudělit mu výjimku ve smyslu ust. § 9 zákona.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal stížnostní námitku nezákonnosti rozhodnutí městského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení důvodnou.

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud, s ohledem na výše uvedené, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalovanému náklady řízení nevznikly, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).

V Brně dne 29. října 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu